

Prázdniny skončily, vyhazují se štěňata a koťata.

Usekla bych pazoury každému, kdo něco takovýho udělá! Ale to není nic nového, že jo. To jsem si jen potřebovala upustit ventilek, protože jsem toho plná.

Telefonovala jsem zrovna s Peťou, kdy jsem mrskla okem z okna kanceláře a..... bože po skále naproti se mihnul pes! Ta skála je opravdu strmá, může se mu něco stát. Není to tam volně přístupný, je to od parku oddělené plotem, takže jestli pes někomu utekl, nedostane se za ním. Pesan z dálky vypadal jako malej černej vlčák s pálením. Típla jsem telefon a letěla ven. Tam jsem obcházela za budovou a studovala skálu, jestli ho někde nevidím. Nikde nikdo, jen kolega přicházel. Potvrdil mi, že jsem neměla vidiny a dodal, že pesan tu pobíhá už takhle dva až tři dny, je totál vyděšený a nenechá se chytit. Běhá tady v kruhu, vždy proletí, někde se schová a pak zase vyrazí a takhle pořád dokola a dokola. Dali mu aspoň do zadní části areálu misku s vodou a granule. Hodní. Odchytovka, že tu byla a zase odjela, protože se jim ho taky nepodařilo chytit.

Výborný, fakt profesionálové. Jsme tady u rušný silnice, hodně rušný, když kašlou na psa, měli by si uvědomit, že se může stát nehoda. Vyšli jsme s kolegou ven, aby mi ukázal, kudy tak vede pesanův okruh v našem sousedství a zrovna, když jsme došli zpátky na chodník, tak za mými zády se objevil. Špunt malej, mnohem menší, než se mi zdál na tu dálku a vyděšený k smrti. Jak jsem se pohnula, vypálil a okamžitě zmizel. No..... supr kombinace. Tak jo, tak jo, zkusíme to.

Vrátila jsem se do kanclu, popadla skládací přepravní tašku, kterou jsem tady neuvěřitelnou náhodou měla. Opravdu neuvěřitelnou, je připravená pro Peťu, která si v dohledný době bude asi brát takovýho napůl bezprizorního pesana. Velikostně přesně pro tuhle tašku, kterou mi sem před časem odložila kolegyně, že už ji nepotřebuje a že jí účel určitě najdu. Tak se teda nemýlila ☹. Takže tašku s sebou, to je skvělý, že tu je, telefon ... a ještě něco, něco jako vodítko..... aha bezva, nic, tak aspoň šňůrku od klíčů. Vlítla jsem do jídelny, kde se akorát začaly vydávat obědy, odstrčila strážníky (ne kecám, ještě tam skoro nikdo nebyl, ale přišlo mi to jako výborná nadsázka ☹) a přepadla kuchařky s tím, že potřebuju buřta a maso. Vyfásla jsem sekanou a vydala se do akce.

Upíchl jsem se v rohu chodníku na křižovatce míst, kudy ten malej prdola furt cválá jak

šílenec. Tašku jsem položila na zem, vedle hodila kus sekačky a šla zavolat Brtníkovi, že krom toho kotěte, co budeme odchyťávat večer (k tomu se pak ještě vrátím ☐) mám další misi, vysvětlila detaily a obratem mu típla telefon, protože ten malej ušoplesk - skutečně má obří uši - se zjevil na zahradě sousední firmy. "Je tady.", pípla jsem tiše a končila hovor.

Třikrát jsem se nadechla, tiše řekla "Ahoj ty Pupíku." a pomalu sáhla do pytlíku se sekačkou, co ležel na zemi. Natáhla jsem ruku krz plot a držela ji tam. Stál a koukal, neutekl!! Úspěch. Položila jsem sekačku na zídku a dívala se stranou a trochu do země v uklidňujícím gestu. Vůně sekačky a hlad - to by mohlo být dobrá kombinace. Trvalo mu to, ale nakonec si přišel. Klasicky popadnul a odběhl. Takhle jsme to chvíli provozovali a další už jsem mu odmítla položit a že jinak nedám, než z ruky. Sednul si na to. Mezitím se tu objevil majitel vedlejší firmy a pravil, jestli je to můj pes, tak ať si ho jdu k mi odchytit. Poinformovala jsem ho, že to není můj pes, jen se mu snažím pomoci v nesnázích, když už tady tři dny lítá v kruhu i přes jeho zahradu, což nikoho netankuje. To by prý o tom musel něco vědět. Háhááá. Tak asi neví, no. Hodlal volat měšťáky, ať si ho policie laskavě odchyťí, že na jeho pozemku a...bláblábláá. S těžko vydobitým úsměvem jsem mu řekla, že ti už tu byli a psa chyťit nedokázali, proto tu taky sedím. Otázal se, jestli tady jako budu třeba tři dny, než ho chyťim . "Budu, klidně, protože mi na tom malým tvorovi záleží." Popřál mi štěstí nasednul do fára a odburácel. Modlila jsem se, aby mi toho drobečka nevyplašil, stejně jako jeho zahradník či zaměstnanec, kterej tam musel nutně jezdit se sekačkou v naší blízkosti - asi aby majitel viděl, že pracuje :-(. Prcek s ocáskem píchnutým do břicha vždycky poodběhnul, ale pak se vrátil. K mojí velké radosti. V mezičase vždy seděl a monitoroval si křižovatku pod námi. Nějak mi přišlo, že ho tady nejspíš vyhodili. Pak se stal malej zázrak a chvílku potom, co jsem mu řekla, že už další kousek opravdu nedám jinak než z ruky se připlížil, drapnul a opět odskočil. Bože já měla radost. To nevypadá úplně ztraceně, tohleto.

K ještě větší mojí radosti pak vystrčil opodál hlavu z plotu a pomalým opatrným pohybem seskočil na chodník. Huuuf, vydechla jsem si tiše a potlačila vlnu nervozity. Teď se bude rozhodovat, pokud se dá do pohybu ode mne pryč, mám smůlu a nemůžu nic, než zase čekat, až sem přijde. Pokud se zastaví, nebo vydá ke mně, je tu naděje. Nesměla jsem být nervózní a tak jsem na něj tichým hlubokým hlasem mluvila, že mi připomíná štěně Solo ze stejnojmenné knížky a že mu tak budu říkat a chválila jsem ho, jak je on šikovnej pupík, že je nejšikovnější Měla jsem štěstí, že tou dobou nikdo kolem nešel, to by zdrhnul. Takhle ho hlad nabádal, aby si dal ještě tu dobrůtku. A tak přišel blíž. Hodila jsem malinký kousek mezi

nás. cuknul s sebou, ale pak přišel a vzal si. a další, další a pak z ruky. Házela jsem před jeho očima sekačku i do otevřené tašky, pěkně na kraj a k mému překvapení tam tu hlavu strčil. "žiš to by bylo supr, hošíčku kdybys...." střídavě jsem dávala sekačku dál dovnitř a střídavě jemu z ruky a taky trošku na chodník..... a takhle jsme si tam s tím hráli. Vždycky když se někdo blížil, požádala jsem ho, aby přešel na druhou stranu, aby ho nevyplašil. S úsměvem mi bylo vyhověno. Pak přišel myslím důležitý moment. Prcek mi začal očichávat sukničku. Skenoval a skenoval a já mu povídala, že mám taky doma pejsky a že von je nejšikovnější, a že se nemusí bát.....A to bylo myslím to, co rozhodlo, že cítil z mého oblečení naše psy a že ho to trošku uklidnilo a neplašil při každém pohybu. Navlíkla jsem si na ruku tu šňůrku od klíčů a když to vypadalo, že se prcek chce zase vydat na ten svůj okruh, riskla jsem to a hodila mu to při krmení kolem krku. Joooo! Supr, hladila jsem ho a nenápadně si z toho vyrobila obojek.

Jak jsem ho hladila, uklidňoval se a pak jako by se všemu poddal s výrazem, já sem tak unaveněj, že už je mi všechno jedno, dělej si se mnou co chceš. Jen se hrozně moc třásl, ale strašlivě. Sedli jsme si spolu na chodník a já dumala co dál. Zvažovala jsem každé pohyby, abych ho nevyplašila. Bylo vidět, že je fakt vyčerpaněj, unaveněj. A to mi trošku hrálo do noty. Natáhla jsem se pro telefon a vytočila 112. Pak mi došlo, že to asi není dobře, ale nedokázala jsem si vzpomenout na číslo měšťáků. Nicméně mě tam přepojili, já jim řekla, kde jsem, že jsem oddrapla pejska a ať jedou hodně rychle, že pes je plašan a já ho nemám pořádně zajištěnýho. A tak jsme zase seděli a čekali. Já prcka hladila, povídala mu a drbala ho. A pak mi došlo, že tohle šíleně vyděšený stvoření nemůžu přece poslat do útulku, to bude pro něj další rána. Ne, to ne, to ne.... v hlavě mi to šrotovalo, nikdo nejel. Zaplatpsíbůh, že nejel!!!! Protože přišla myšlenka, jednou rukou jsem vytočila Dennyky a stroze jí nakázala, že mi musí vokamžitě pomoci a spojit mě s Dočaskama Dede. Žádněj útulek, sem půjde! Dostala jsem číslo, zavolala Dítě Pulmanové a ta vlídná osoba mi slíbila něco vymyslet. Jenže si psa nesmí převzít městská, páč pak putuje do útulku, nikam jinam, už ho nevydají. Aj jaj. Sedím tady se psem na šňůrce od klíčů, musím do práce, kam pes nesmí..... Tak co fčil??? Psí bůh stál při prckovi, protože jsem zrovna viděla přicházet k našemu objektu kolegu. Dogestikulovala jsem si ho k sobě a vysvětlila mu, že mě musí prostě pomoci. A musíme to nebohý stvoření nacpat do té přepravní tašky. Ovšem je to plašan a nesmí nám utéct, jinak už ho nechytíme. Bylo to trochu jako dostat špagetu zpátky do cedníku, ale nakonec se to podařilo. I díky té únavě. Rychle zapnout a výýbornýýý, výýbornýý, já to dokázala!! Moc jsem mu poděkovala a pak ještě jednou, když mě upozornil, že jsem na

chodníku zapoměla telefon :D.

A pak hezky svižně, do kanclu. Já vím, že se to nesmí, nesmí, ale tohle je jiná situace, já jsem v podstatě zabránila tomu, aby se stala třeba nehoda, že jo..... nebo tak něco.... Doplížila jsem se k sobě a šla se udat svému šéfovi, co jsem to provedla ☹ . Zná mě, ví, že jsem magor a magor zvířecí obzvlášť, tak mě nezatknul. Jen jsem ho musela ujistit, že odvoz je zajištěnej. Nooo jako byl, páč kdyby nikdo nepřijel, tak jsem psa odvezla já, že jo ☹ .

A teď tady, když to píšu, natajňáčku bydlíkuje u mne v kanceláři, tichoučkej, hodňoučkej, jen si občas zamrouká. Já ho podrbu na hlavičce a řeknu mu ať spinká a odpočívá, že za chvíli si pro něj přijede "teta" a pojedou domů, kde mu bude dobře, bude tam mít čistej a teplej pelíšek a papání a pak mu najdou nový páníčky.

Před chvílí "teta" přijela a já se zase plížiiia nenápadně ven. Kolega - takovej ten švihák lázeňskej - se podivoval, proč si při zavazování tkaničky, která se mi cestou rozvázala, povídám s taškou ☹ ☹ . Nevšimla jsem si ho, to bych ani nepípla, aby někdo nepojal podezření. Vycválala jsem z brány a mazala k autu, který si pro "Solo" přijelo. Vystoupila z něj sympatická mladá paní a já zažila překvapení (to se mi to rýmuje ☹ ☹) Solo totiž..... bude spíš tak dvouletý pejsek. Kterej navíc ani pejsek nejní. ☹ ☹ Je to totiž fenečka ☹ ☹ Enemže já ji nemohla moc zkoumat, když jsem ji chytala, na to jsem neměla prostor, hlavně jsem s ní komunikovala a snažila se o kontkat a pak - to hlavně - jak měla píchlej ten ocásek do břicha, vytvořilo to dojem, že je pes ☹ ☹ . Teda je pes, ale ne pes-pes, je to psí holčička. S nádhernýma očima, milá a něžná. Veškerou manipulaci už snesla s tou odevzdaností a unaveností. Nechala se zapnout do kšírků v pelišku. A mně se chtělo hrozně bulet, že si ji nemůžu vzít domů, říkala jsem jí, že mi to musí odpustit, že vím, že bychom si moc rozuměly, ale že to teď nejde, ale že bude v těch nejlepších rukou. Moc, moc je mi to líto. Já doufám, že za půl roku už bude mít dávno, dávno svoje doma, protože je to holčička šikovná a milá, ale kdyby ne, má bydlení slíbený u nás. Vyškrábla jsem v batůžku čtyři stovky a ty jí dala s sebou. Pro tenhle moment aspoň malej příspěvek. Večer pojedou na veterinu, aby se zjistilo, zda má či nemá čip a tak se budou hodit.

No a já mám na večer nejspíš taky o program postaráno, protože jak jsem psala v úvodu s koncem prázdnin se hnusobný lidi zbavujou štěnat a koťat, co dětem pořídili a teď jsou jim na obtíž. A já se tuhle ve středu ráno s jedním takovým kotětem potkala a pomohla mu z

nesnází, v kterých se aktuálně nacházel, ale to je zase další příběh. Musela jsem pro ten moment bohužel do práce a tak se teď budu snažit toho prcka odchytit. Páč se tam dneska ráno zase objevil, jak mi hlásil Brtník. Tak mi držte palce, ať mám večer nebo zítra stejný štěstí, jako jsem měla teď.

P.S. Večer mi volala Dita Pulmanová, že feňule už má za sebou veterinu, pochopitelně je bez čipu a označení, zato s klíšťaty. Že je moc zlatá a hodná a že jí skutečně ještě není ani rok. Takový odrostlý štěndo. A že za týden jí začnou hledat nový domov. Úplně mě to zase vzalo, že to nemůžu bejt já, kdo si to černý ušatý zlato vezme domů, protože prostě vím, vím, že by to klaplo. Jenže teď k tomu opravdu není konstelace hvězd a tak mi zbejvá enem kámen u osrdí. Ale vím, že jí najdou ten nejlepší domov. Tak jako Nerošek-který je taky od nich. Toho jsem naopak dohodila Sokolovi a on se tam má tak nejkrásnějš, jak může mít. A já věřím, že takovej domov bude mít i Solo, a že mi odpustila tu zradu, že jsem jí zase ze života zmizela.

